

[Holstein.]

klare sig adskilligt bedre end de nuværende, og da de i hvert Fald vil være i Stand til, som det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen siger, i Titusindvis at kunne blive paa deres Ejendomme i Stedet for i Titusindvis at maatte gaa fra deres Ejendomme.

Den højtærede Landbrugsminister nævnte sluttelig som en medvirkende Aarsag til Landbrugskrisen Ejendomsskatterne. Den højtærede Landbrugsminister sagde, at Oppositionen burde først og fremmest interessere sig for Ejendomsskatterne og ikke for Prioritetsgælden, og han paapegede, i hvilken Grad Ejendomsskatterne betegner en Statsprioritet forud for de private Prioriteter i Landbrugsejendomme.

Jeg har ikke noget imod, at Oppositionen ogsaa interesserer sig for Ejendomsskatterne; men naar den højtærede Landbrugsminister hævder saa kategorisk, at den private Prioritetsgæld ikke har noget at sige for Landbruget, og at selv om vi nedsætter den til det halve, betyder det ingenting, ja, saa maa den højtærede Landbrugsminister vel ogsaa hævde, at selv om vi nedsatte Ejendomsbeskatningsprioriteten til det halve, saa betyder det heller ingenting for Landbrugskrisen. Ellers forstaar jeg ikke Logikken i den højtærede Statsministers Betragtning.

Jeg skal blot sluttelig gøre et Par Bemærkninger med Hensyn til Statshusmandsbrugene. Der siger den højtærede Landbrugsminister, idet han regner med, at der i Løbet af Aarhundredet er oprettet saadant noget som 16 000 Statshusmandsbrug, at der slet ingen Grund vilde være til, at Staten kom disse 16 000 Statshusmænd til Hjælp under de nuværende Kriseforhold.

Nu vil jeg for det første sige til den højtærede Statsminister, at fra min Side har der aldrig været fremsat nogen Henstilling til Regeringen om at komme alle disse 16 000 Statshusmænd til Hjælp. Men de, som jeg mener, at Staten er moralsk forpligtet til at komme til Hjælp, er de Statshusmænd, hvis Brug er oprettet siden 1919—20. Jeg vil antage, at Antallet af disse Statshusmænd beløber sig til saadant noget som en 5 000—6 000 i det allerhøjeste, vel neppe mere end 6 000, jeg ved ikke Tallet nøjagtigt, men jeg vil antage, det er saadant noget.

Det er dem, jeg mente, at Staten og ikke mindst den nuværende højtærede Regering har moralsk Forpligtelse til at komme til Hjælp. For det er jo den højt-

ærede Regering, ikke den radikale Regering under Krigsaarene, men det er den nuværende højtærede Regering, som i 1921 gjorde Overbud med Hensyn til Husmandslovgivningen. Det er den, der har Ansvaret for de Husmandsbrug, som er oprettet i den forløbne Periode. Og den har saa meget mere et Ansvar, som det ogsaa er denne Regering, der er ansvarlig for Valutaforliget i December 1924.

Der har de Konservative ikke noget som helst Ansvar, de har fralagt sig ethvert Medansvar for Valutaforliget af December 1924, saaledes som det blev udformet, og saaledes som Konsekvensen af det blev, og i mine Øjne er det en af de klogeste og forstandigste Akter fra det konservative Partis Side, at de den Gang klart og skarpt sagde nej i dette store Principspørgsmaal. Jeg vilde ønske, at det konservative Parti vilde indtage samme Stilling i Forhold til Partiet Venstre i mange andre store Principspørgsmaal, saa kunde vi gaa til Valg naar som helst uden, som Hr. Marinus Kristensen har sagt det, at sove med Bukserne paa. Saa kunde vi sove i vore normale Natdragter til en hvilken som helst Tid. Det er jeg saa lykkelig at kunne for mit Vedkommende, ogsaa paa dette Omraade. Jeg var ikke til Stede i December 1924 — jeg var paa Kurophold i Udlandet —, men saa snart jeg kom hjem, blev jeg interviewet af et stort Hovedstadsdagblad, „Politiken“, om min Stilling til Valutaforliget, og jeg gav de Konservative uforbeholden Medhold i den Stilling, de havde taget. Det var i Januar 1925.

Endvidere ved jeg mig fri for ethvert Ansvar for, hvad der paa dette Omraade, Statshusmandspolitikken, er foregaaet. For det første har jeg ikke stemt for Venstres Statshusmandslove, og for det andet advarede jeg her i 1922 den højtærede Regering mod at forcere Husmandsbrugsoprettelsen, naar vi efter alle Solemærker at dømme stod overfor nedadgaaende Konjunkturer i Landbruget. Jeg sagde nemlig i 1922: Hele den Bevægelse, vi har haft paa dette Omraade, kan have haft sin Berettigelse, i hvert Fald socialt, under de stadig opadgaaende Konjunkturer, som vi har haft siden Aarhundredskiftet; men naar Timeglasset vender, saa er det hasarderet Politik baade økonomisk, finansielt og socialt at fortsætte som hidtil, som om intet var passeret.

Det sagde jeg den Gang, selvfølgelig for døve Øren; og jeg gentog det samme, da jeg et Aar eller to senere forelagde